

מת (מרכז) 26769-04-25 - מדינת ישראל נ' ניסים אמירה

מ"ת (מרכז) 26769-04-25 - מדינת ישראל נ' ניסים אמירהמחוזי מרכז

מ"ת (מרכז) 26769-04-25

מדינת ישראל

נגד

ניסים אמירה

ע"י ב"כ עו"ד תמיר סולומון ואיילת איילנברג

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[22.10.2025]

כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

החלטה בעניין משיב 12 - מעצר עד לתום ההליכים

החלטה זו היא המשך ישיר, חלק ב', להחלטה שניתנה ביום 30.09.25, ובה קבעתי כי "מסכת הראיות מצביעה

לכאורה על אשמת המשיב במיוחד לו באישום 30 (למעט קישורו למטען חבלה), וניתן עקרונית להשתית עליה

החלטת מעצר עד לתום ההליכים".

את ההחלטה הראשונה, פרק א', סיימתי בקביעה ש"התמיהות והשאלות שעולות, כאמור לעיל, ילובנו כהלכה בהליך

העיקרי, ככל שיעלה הצורך. לענייננו, יש לומר כי מידת הכרסום בראיות התביעה איננה מהותית ולא ניטל כוחן

הלכאורי, שהלא עיקרם של דברים נעוץ בראיות מרכזיות התומכות היטב זו בזו - אמרותיו של תשובה, חילופי ההודעות

הקוליות, אמרותיו של בלולו, וגם חוסר ההיגיון הכלכלי שבולט לפחות בפרויקט בוסטון וחושף את הסחיטה הנסתרת".

הסניגור המלומד לא השלים עם קביעה זו וביקש לטעון לעניין חולשתה של התשתית הראייתית, כשלטעמו חולשתה

מצדיקה - למצער - את שחרור המשיב למעצר בית. דומה שהסניגור, שקודם לדיון הגיש לעיוני את הודעת הערר

שעתיד הוא להגיש לבית המשפט העליון, ניסה לשכנעני בטעויותי שבהחלטה הראשונה ולתקנן, כביכול הייתי ערכאת

ערר על עצמי. אינני רואה כך את הדברים ואף אינני מוצא כי ניתן וראוי לחזור אחור ולדון שוב בראיות לכאורה.

משהוצבה התשתית הראייתית, הגיעה העת לזהות את עילות המעצר, להעריך את תוקפן ולשאול, האם ניתן לבחון -

ובאיזו דרך - אפשרויות של החזקת המשיב באמצעים פחותים בחומרתם ממעצר בכליאה.

הראיות מלמדות על חלקו המרכזי של המשיב במעשים ועל התמדתו בביצועם, מדי יום בתקופות מסוימות, והכל

בשיתוף פעולה הדוק עם משיב 11, ויקטור עטיה ובקבלה ובהעברה תכופות של מידע והוראות בערוץ התקשורת עם

משיב 1, לטיף אבו לטיף.

המשיב מואשם באישום יחיד של סחיטה, ללא שימוש בכוח, בעניינו של נסחט אחד; בניגוד למשיבים אחרים, כגון 6

ו-8, לא נקשר המשיב לאירועי יריות או חבלה; עברו הפלילי של המשיב אינו מכביד, ואף ישן (עבירת אלימות בשנת

2009, עניין שהסתיים במאסר מותנה ופיצוי; כריית חול ללא רישיון מאותה שנה).

שתי עילות מעצר מתקיימות בעניינו של המשיב, חשש מפני שיבוש הליכים ומסוכנות לעדים ולציבור:

א. הראשונה מוצאת ביסוסה הן בקביעות כלליות בהלכה הפסוקה והן בדברים קונקרטיים שנאמרו על-ידי תשובה עצמו, שצוטטו בהרחבה בהחלטה הקודמת. המשיבים הטילו אימה, עד-כדי השתקה שנלוותה לציות, ואין להניח שאימה זו פגה גם בחלופי הזמן. אם יבחר המשיב לנצל אפשרות של שחרור מכליאה, להוסיף ולשרת את עניינו של לטיף ואת עניינו שלו בשיחות איום לעדים - הנזק הצפוי עצום והיכולת למנעו מסופקת. קל יהיה למשיב להשיג יכולת לאיים ולשבש הליכים, טלפונית או בדרך אחרת, קשה להאמין שיירתע מכך;

ב. העילה השנייה עולה כמאליה, לנוכח סדרת המעשים החמורים, ולנוכח היכולת והנכונות לחבור לאנשי זרוע מאיימים - וכאן מדובר לכאורה בקשר ישיר לראש ארגון פשיעה - ולבצע איתם באופן תדיר וחוזר לאורך חודשים המסתכמים לשנים, עבירות קשות של סחיטה באיומים;

אין תמה, שכבר נפסק ונאמר שעבירות סחיטה, מעצם טבען ואופיין, מלמדות על מסוכנותו של נאשם ועל חשש לשיבוש הליכי משפט, בדרך של הטלת מורא על הקורבנות. בשל כך, ככלל, עבירות אלו אינן מתאימות לשחרור לחלופת מעצר, והנטייה היא למעצר עד תום ההליכים [רון שפירא, איתי ברסלר-גונן, אילנית הלל הליכי מעצר - מורה נבוכים (2024), פרק 15 עבירות סחיטה; בש"פ 9078/23 מ"י נ' חלבי (01.01.24); בש"פ 5709/23 אלסאנע נ' מ"י (09.08.23); בש"פ 3357/22 מסארמה נ' מ"י (30.05.22), פסקה 11; כאשר העדים טרם העידו, קטנה עוד יותר הנכונות להיזקק למעצר בפיקוח אלקטרוני או לחלופת מעצר [בש"פ 6107/24 ברכה נ' מ"י (11.08.24)]. ביום 29.09.25 דן בית המשפט העליון בעררו של משיב 8 בתיק זה, לגבי הוסכם כי הוא "הכי נמוך מכל הנאשמים" במדרג העבירות. משיב 8 נעצר עד לתום ההליכים וערר, אך לנוכח המלצתו החד-משמעית של ביהמ"ש העליון מפי כב' השופט גרוסקופף, מחק משיב 8 את הערר [עמ"ת 59681-09-25 חטיב נ' מ"י (29.09.25)].

במצב דברים זה, של חשש ממשי ומציאותי לפגיעה בנושא בשלוות-נפשם ובשגרת-חייהם של עדים, אם לא בגופם וברכושם חו"ח, ובחשיפתם להטרדות לא-רצויות ולסיכון שלומם, ושל חשש ממשי ומציאותי לפגיעה עוצמתית בטוהר ההליך הפלילי ובשיבושו - אינני מוצא מקום לבחינת אפשרות להעברת המשיב לפיקוח אלקטרוני (הגם שלא התבקשה), ובוודאי שלא להיזקק לחלופת מעצר, שכן אין בכוחם לצור גדר להגבלת הסיכונים לרמה נסבלת ונשלטת. ממסקנה זו נגזרת מסקנת-משנה: אין צורך ותועלת בהפניית המשיב לשירות המבחן, כפי שנעשה במסגרת הסדרים עם משיבים אחרים (מהם נעצרו כבר שניים עד לתום ההליכים), שהצדדים ראו אותם כנמוכים במדרג העברייני. לנאשמים אין זכות מוקנית כי ביהמ"ש יורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינם, ובמקרים בהם ברור כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר שירות מבחן, קל וחומר שאין מקום לבחינת מפקחים על-ידי ביהמ"ש. האפשרות להורות על מעצר נאשם עד תום ההליכים, מבלי להיזקק לתסקיר בעניינו, אינה תאורטית או שמורה למקרים נדירים. בעבירות ברמת חומרה מסוימת נקבע לא פעם כי חלופת מעצר לא תסכון, באופן המייתר הידרשות לתסקיר [בש"פ 2282/24 אלשפעי נ' מ"י (31.03.24); בש"פ 270/24 אלשפעי נ' מ"י (28.01.24); בש"פ 8770/23 מסארווה נ' מ"י (22.01.23); בש"פ 8570/22 מ"י נ' קסאס (11.01.23)]. כך אף בעניינו.

סוף-דבר, משיב 12 יעצר עד לתום ההליכים בעניינו.

ניתנה היום, ל' תשרי תשפ"ו, 22 אוקטובר 2025, במעמד הצדדים.